

Filosoferen

We zijn gisteren in ons huis geweest om voor het eerst onze binnenmuren te zien. En dan gebeurt er iets gekks: je zou denken dat die grote ruimte kleiner lijkt nou hij is opgedeeld in kleinere compartimenten. Het tegendeel is waar. Juist door de begrenzing komt elke ruimte beter tot zijn recht. Dit ondersteunt mijn theorie dat grenzen niet beperken maar juist ruimte geven en houvast. Grenzeloosheid brengt enkel chaos.

Samenwonen met anderen vraagt ook om grenzen. Maar juist in die grenzen ligt de vrijheid besloten en de ruimte. Onwillekeurig komen die dichtregels in me op: “Hou een hart vol van warmte en van liefde in je borst. Maar wees op je vierkante meter een vorst!”* Want daarin schuilt de essentie van mijn betoog: we zijn allemaal autonome mensen met een eigen huis en tegelijk zijn we deel van een gemeenschap(je) en wonen we samen op een hoeve die van ons allemaal is. Dat biedt grenzen en houvast en dus... ruimte! En dan kom ik bij het einde van het gedicht: “Wat je zoekt kan geen ander je geven! Mens, durf te leven!”

Jacques

14 september 2019

*Uit: “Mensch, durf te leven!” Dirk Witte (1885-1932)